Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (ketvirtoji kolegija) SPRENDIMAS

2018 m. lapkričio 7 d.*

„Valstybės įsipareigojimų neįvykdymas – Direktyva 2006/123/EB – 15–17 straipsniai – SESV 49 straipsnis – Įsisteigimo laisvė – SESV 56 straipsnis – Laisvė teikti paslaugas – Nacionalinė mokėjimo mobiliuoju telefonu sistema – Monopolis“

Byloje C-171/17

dėl 2017 m. balandžio 5 d. pagal SESV 258 straipsnį pareikšto ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo

Europos Komisija, atstovaujama V. Bottka ir H. Tserepa-Lacombe,

ieškovė,

prieš

Vengriją, atstovaujamą M. Z. Fehér ir G. Koós,

atsakovę,

TEISINGUMO TEISMAS (ketvirtoji kolegija),

kurį sudaro ketvirtosios kolegijos pirmininko pareigas einantis septintosios kolegijos pirmininkas T. von Danwitz, teisėjai K. Jürimäe (pranešėja), C. Lycourgos, E. Juhász ir C. Vajda,

generalinis advokatas Y. Bot,

posėdžio sekretorius I. Illéssy, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2018 m. kovo 14 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2018 m. birželio 14 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Ieškiniu Europos Komisija prašo Teisingumo Teismo konstatuoti, kad nustatydama ir palikdama galioti nacionalinę mokėjimo mobiliuoju telefonu sistemą, reglamentuojamą *nemzeti mobil fizetési rendszerről szóló 2011. évi CC. törvény* (*Magyar Közlöny* 2011/164) (2011 m. Įstatymas Nr. CC dėl nacionalinės mokėjimo mobiliuoju telefonu sistemos; toliau – Įstatymas Nr. CC) ir *356/2012.* (*XII. 13.*) *Korm. rendelet a nemzeti mobil fizetési rendszerről szóló törvény végrehajtásáról* (Vyriausybės dekretas

* Proceso kalba: vengrų.

Nr. 356/2012 dėl Įstatymo dėl nacionalinės mokėjimo mobiliuoju telefonu sistemos įdiegimo; toliau – Vyriausybės dekretas Nr. 356/2012), Vengrija neįvykdė įsipareigojimų pagal 2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2006/123/EB dėl paslaugų vidaus rinkoje (OL L 376, 2006, p. 36) 15 straipsnio 2 dalies d punktą ir 16 straipsnio 1 dalį ir papildomai – pagal SESV 49 ir 56 straipsnius.

I. Teisinis pagrindas

A. Sąjungos teisė

2 Direktyvos 2006/123 8, 17, 70 ir 72 konstatuojamosiose dalyse skelbiama:

„(8) Šios direktyvos nuostatos dėl įsisteigimo laisvės ir laisvo paslaugų judėjimo turėtų būti taikomos tik tais atvejais, kai aptariama veikla yra vykdoma atviros konkurencijos sąlygomis, kad šios nuostatos neįpareigotų valstybių narių liberalizuoti bendrų ekonominių interesų paslaugas ar privatizuoti valstybinių subjektus, teikiančius tokias paslaugas, arba panaikinti esamas kitų veiklos rūšių arba tam tikrų paskirstymo paslaugų monopolijas.

<…>

(17) Ši direktyva taikoma tik toms paslaugoms, kurios atliekamos ekonominiais sumetimais. Bendrų interesų paslaugos neįtraukiamos į [SESV 57] straipsnyje pateikiamą apibrėžimą, ir todėl jos nepatenka į šios direktyvos taikymo sritį. Bendrų ekonominių interesų paslaugos atliekamos ekonominiais sumetimais, ir todėl jos patenka į šios direktyvos taikymo sritį. Tačiau tam tikros bendrų ekonominių interesų paslaugos, pavyzdžiui, kurios gali būti teikiamos transporto srityje, neįtraukiamos į šios direktyvos taikymo sritį, o tam tikroms kitoms bendrų ekonominių interesų paslaugoms, pavyzdžiui, kurios gali būti teikiamos pašto paslaugų srityje, taikomos nuo laisvės teikti paslaugas nukrypti leidžiančios nuostatos, nustatytos šioje direktyvoje. <…>

<…>

(70) Paslaugos, kurioms taikoma ši direktyva, ir nedarant poveikio [SESV 14] straipsnio taikymui, gali būti laikomos bendrų ekonominių interesų paslaugomis tik tuo atveju, jeigu teikėjas jas teikia vykdydamas specialią, su visuomenės interesais susijusią užduotį, kurią atlikti jam pavedė valstybė narė. Užduotis turėtų būti pavedama vienu ar keliais aktais, kurių formą nustato atitinkama valstybė narė ir kuriuose turėtų būti nurodytas tikslus specialios užduoties pobūdis.

<…>

(72) Bendrų ekonominių interesų paslaugoms patikimos svarbios užduotys, susijusios su socialine ir teritorine sanglauda. Šių užduočių vykdymas neturėtų būti apsunkinamas dėl šioje direktyvoje numatyto vertinimo proceso. Šis procesas neturėtų daryti įtakos tokių užduočių vykdymui reikalingiems reikalavimams, tačiau tuo pat metu reikėtų nagrinėti nepagrįstus įsisteigimo laisvės apribojimus.“

3 Šios direktyvos 1 straipsnyje nustatyta:

„<…>

2. Šia direktyva nereglamentuojamas nei bendrų ekonominių interesų paslaugų, kurias leidžiama teikti valstybiniams arba privatiems subjektams, liberalizavimas, nei paslaugas teikiančių valstybinių subjektų privatizavimas.

3. Šia direktyva nereglamentuojamas nei paslaugas teikiančių monopolijų panaikinimas, nei valstybių narių teikiama pagalba, kuriai taikomos [Sąjungos] konkurencijos taisyklės.

Ši direktyva neturi įtakos valstybių narių teisei vadovaujantis [Sąjungos] teisės nuostatomis apibrėžti, ką jos laiko bendrų ekonominių interesų paslaugomis, kaip šias paslaugas reikėtų organizuoti ir finansuoti, laikantis valstybės pagalbos teikimo taisyklių, ir kokie tikslūs įsipareigojimai joms taikomi.

<…>“

4 Minėtos direktyvos 2 straipsnio 2 dalyje nustatyta:

„Ši direktyva netaikoma šioms veiklos rūšims:

a) neekonominio pobūdžio bendrų interesų paslaugoms;

<…>

i) veiklai, susijusiai su viešosios valdžios funkcijų vykdymu, kaip apibrėžta [SESV 51] straipsnyje;

<…>“

5 Tos pačios direktyvos 4 straipsnio 7 punkte sąvoka „reikalavimas“ apibrėžiama kaip „bet koks įpareigojimas, draudimas, sąlyga ar apribojimas, numatytas valstybių narių įstatymuose ir kituose teisės aktuose arba pagal teismų praktiką, administracinę praktiką ar profesinių įstaigų taisykles, arba profesinių asociacijų ar kitų profesinių organizacijų kolektyvines taisykles, priimtas šioms naudojantis teisiniu savarankiškumu“.

6 Direktyvos 2006/123 15 straipsnyje „Vertintini reikalavimai“ nustatyta:

„1. Valstybės narės patikrina, ar pagal jų teisės sistemą taikomi kurie nors 2 dalyje išvardyti reikalavimai, ir užtikrina, kad visi tokie reikalavimai atitiktų 3 dalyje nustatytas sąlygas. Valstybės narės pakeičia savo įstatymus ir kitus teisės aktus taip, kad jie atitiktų minėtas sąlygas.

2. Valstybės narės patikrina, ar pagal jų teisės sistemą teisei teikti paslaugas ar paslaugų teikimo veiklos vykdymui taikomas kuris nors iš šių nediskriminacinių reikalavimų:

<…>

d) reikalavimai, išskyrus susijusius su klausimais, kuriems taikoma [2005 m. rugsėjo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/36/EB dėl profesinių kvalifikacijų pripažinimo (OL L 255, 2005, p. 22)], arba numatytais kituose [Sąjungos] aktuose, suteikiantys teisę dėl ypatingo paslaugų pobūdžio teikti šias paslaugas tik tam tikriems teikėjams;

<…>

3. Valstybės narės patikrina, kad 2 dalyje nurodyti reikalavimai atitiktų šias sąlygas:

a) nediskriminavimas: reikalavimai neturi būti tiesiogiai ar netiesiogiai diskriminuojantys pagal pilietybę arba pagal įmonės registruotos buveinės vietą;

b) būtinybė: reikalavimai turi būti pateisinami svarbiais visuomenės interesais;

c) proporcingumas: reikalavimai turi būti tinkami siekiamam tikslui įgyvendinti; jais neturi būti reikalaujama daugiau negu reikia tam tikslui pasiekti; ir turi būti neįmanoma pakeisti tokių reikalavimų kitomis, mažiau ribojančiomis priemonėmis, kuriomis pasiekiamas toks pat rezultatas.

4. 1, 2 ir 3 dalys taikomos bendrų ekonominių interesų paslaugų srities teisės aktams tik tais atvejais, jei šių dalių taikymas teisiškai ir faktiškai netrukdo atlikti su tomis paslaugomis susijusių užduočių.

<…>“

7 Šios direktyvos 16 straipsnio 1 dalis suformuluota taip:

„Valstybės narės gerbia teikėjų teisę teikti paslaugas ne toje valstybėje narėje, kurioje jie yra įsisteigę.

Valstybė narė, kurioje teikiama paslauga, savo teritorijoje užtikrina nevaržomą teisę teikti paslaugas ar vykdyti paslaugų teikimo veiklą.

Valstybės narės savo teritorijoje neapriboja teisės teikti paslaugas ar paslaugų teikimo veiklos vykdymo jokiais reikalavimais, kuriais būtų pažeidžiami šie principai:

a) nediskriminavimas: reikalavimas neturi būti tiesiogiai ar netiesiogiai diskriminuojantis pagal pilietybę arba pagal valstybę narę, kurioje juridinis asmuo įsisteigęs;

b) būtinybė: reikalavimas turi būti pagrįstas viešosios tvarkos, visuomenės saugumo, visuomenės sveikatos ar aplinkos apsaugos sumetimais;

c) proporcingumas: reikalavimas turi būti tinkamas siekiamam tikslui įgyvendinti ir juo neturi būti reikalaujama daugiau, nei reikia tokiam tikslui.“

8 Minėtos direktyvos 17 straipsnio 1 punkte numatyta, kad jos 16 straipsnis netaikomas kitoje valstybėje narėje teikiamoms bendrų ekonominių interesų paslaugoms (toliau – BEIP), *inter alia*, šio 17 straipsnio 1 punkte nurodytuose sektoriuose.

B. Vengrijos teisė

1. Įstatymas Nr. CC

9 Įstatymu Nr. CC nuo 2013 m. balandžio 1 d. buvo pakeistas mokėjimo mobiliuoju telefonu paslaugų teisinis pagrindas, tačiau šis pakeitimas tapo privalomas tik nuo 2014 m. liepos 2 d.

10 Šio įstatymo 1 straipsnio d punkte įtvirtinta:

„Šiame įstatyme:

<…>

d) mokėjimo mobiliuoju telefonu sistema – tai kiekviena sistema, kai klientas perka paslaugą naudodamas elektroninių pardavimų sistemą, kuri prieinama nesusieta su fiksuota vieta, telekomunikacijų priemonėmis ir naudojant skaitmeninį mechanizmą ar kitą informacinių technologijų priemonę.“

11 Minėto įstatymo 2 straipsnyje nustatyta:

„Centralizuotai ir mobiliuoju telefonu parduodama paslauga laikoma:

a) viešoji automobilių statymo (parkavimo) paslauga pagal Įstatymą dėl kelių eismo;

b) kelių tinklo suteikimas eismui už kelių naudojimo mokestį arba kelių mokestį;

c) keleivių vežimo paslauga, kurią kaip viešąją paslaugą teikia paslaugų teikėjas, kurio kontrolinį akcijų paketą turi valstybė arba vietos administracija;

<…>

d) bet kuri kita paslauga, neišvardyta šio straipsnio 1 dalies a–c punktuose, kurią kaip viešąją paslaugą teikia subjektas, kurio kontrolinį akcijų paketą turi valstybė arba vietos administracija.“

12 To paties įstatymo 3 straipsnyje nustatyta:

„1. Paslaugų teikėjas privalo užtikrinti centralizuotai, naudojant mobiliuosius telefonus parduodamos paslaugos pardavimą per mokėjimo mobiliuoju telefonu sistemą, išskyrus 2 straipsnio d punkte nurodytą paslaugą.

2. Paslaugų teikėjas įvykdo jam pagal šio straipsnio 1 dalį nustatytą įpareigojimą, naudodamas vieną nacionalinę sistemą (toliau – nacionalinė mokėjimo mobiliuoju telefonu sistema), kurią eksploatuoja vyriausybės paskirtas subjektas (toliau – nacionalinis mokėjimo mobiliuoju telefonu subjektas),

a) kurio 100 % akcijų priklauso valstybei arba

b) kurio 100 % akcijų priklauso subjektui, kurio paties 100 % akcijų priklauso valstybei.

3. Jeigu paslaugų teikėjas parduoda 2 straipsnio d punkte nurodytą paslaugą naudodamas mokėjimo mobiliuoju telefonu sistemą, jis gali pardavinėti šią paslaugą tik naudodamas nacionalinę mokėjimo mobiliuoju telefonu sistemą.

4. Nacionalinės mokėjimo mobiliuoju telefonu sistemos eksploatavimas – tai viešoji paslauga, kurią teikiant už informacines technologijas atsakinga ministerija ir nacionalinis mokėjimo mobiliuoju telefonu subjektas tarpusavyje sudaro viešųjų paslaugų sutartį.

5. Nacionalinės mokėjimo mobiliuoju telefonu sistemos eksploatavimas – tai išimtinė valstybės ekonominė veikla, kurią nacionalinis mokėjimo mobiliuoju telefonu subjektas vykdo nesudaręs koncesijos sutarties.

<…>“

2. Vyriausybės dekretas Nr. 356/2012

13 Vyriausybės dekrete Nr. 356/2012, įsigaliojusiame 2013 m. balandžio 1 d., yra įtvirtintos Įstatymo Nr. CC įgyvendinimo nuostatos.

14 Šio dekreto 8 straipsnyje nustatyta:

„1. Išskyrus nuostatas, kuriose nurodyta priešingai, mokestis, kurį klientas turi mokėti už mokėjimo mobiliuoju telefonu paslaugą, atitinka mokestį, kurį klientas turėtų mokėti, jeigu pirktų paslaugą nesinaudodamas nacionaline mokėjimo mobiliuoju telefonu sistema. Paslaugų teikėjas gali skatinti pirkti paslaugą kaip mokėjimo mobiliuoju telefonu paslaugą taikydamas nuolaidas.

2. Be mokesčio už mokėjimo mobiliuoju telefonu paslaugą, taikomo pagal šio straipsnio 1 dalį, klientas nacionaliniam mokėjimo mobiliuoju telefonu subjektui už konkrečias paslaugas moka toliau nurodyto dydžio patogumo mokestį:

a) 50 forintų [Vengrijos forintų (HUF)] už viešosios stovėjimo (parkavimo) paslaugos pardavimo sandorį;

b) 50 [HUF] už 1988 m. Įstatymo Nr. I dėl kelių eismo 33/A straipsnyje nurodytos naudojimo teisės pardavimo sandorį;

<…>

3. Nacionalinis mokėjimo mobiliuoju telefonu subjektas po centralizuotai ir mobiliuoju telefonu parduodamos paslaugos pirkimo išrašo patogumo mokesčio sąskaitą faktūrą klientui tuo pačiu metu, kaip ir už mokestį už centralizuotai mobiliuoju telefonu parduodamą paslaugą.

<…>“

15 Minėto dekreto 24/A straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Be mokesčio už mokėjimo mobiliuoju telefonu paslaugą, mokamo pagal 8 straipsnio 1 dalį, perpardavėjas nacionaliniam mokėjimo mobiliuoju telefonu subjektui už konkrečias paslaugas moka toliau nurodyto dydžio patogumo mokestį:

a) 40 [HUF] už viešosios stovėjimo (parkavimo) paslaugos pardavimo sandorį;

b) 0 [HUF] už teisės naudotis keliais pardavimo sandorį pagal 1988 m. Įstatymo Nr. I dėl kelių eismo 33/A straipsnį;

c) 0 [HUF] už teisės naudotis keliais pardavimo sandorį pagal Įstatymą dėl kelių mokesčio;

d) 0 [HUF] už viešojo transporto bilieto pardavimo sandorį;

e) 75 [HUF] už sandorį teikiant Įstatymo Nr. CC 2 straipsnio d punkte nurodytas paslaugas.“

16 To paties dekreto 31 straipsnis susijęs su perpardavimo mokesčiu. Jo 1 dalis suformuluota taip:

„Perpardavimo mokestis apskaičiuojamas remiantis mokesčio, kurį klientas turi mokėti pagal 8 straipsnio 1 dalį, suma be [pridėtinės vertės mokesčio], ji yra:

a) 10 %, jeigu parduodama viešoji stovėjimo (parkavimo) paslauga;

b) 5 %, jeigu parduodama teisė naudotis keliais pagal 1988 m. Įstatymo Nr. I dėl kelių eismo 33/A straipsnį;

c) 5 %, jeigu parduodamas transporto bilietas;

d) 5 %, jeigu parduodama teisė naudotis keliais pagal Įstatymą dėl kelių mokesčio.“

II. Ikiteisminė procedūra ir procesas Teisingumo Teisme

17 2012 m. gruodžio 14 d., konstatavusi, kad Įstatymo Nr. CC ir Vyriausybės dekreto Nr. 356/2012 taikymas lems tai, jog vienintelė valstybės kontroliuojama įmonė eksploatuos nacionalinę mokėjimo mobiliuoju telefonu sistemą, kurios naudojimas yra privalomas, Komisija pradėjo procedūrą *ES Pilot* Nr. 4372/12/MARK, dėl kurios ji išsiuntė Vengrijai prašymą pateikti informacijos. 2013 m. vasario 22 d. Vengrijos valdžios institucijos atsakė į šį prašymą.

18 Nusprendusi, kad šis atsakymas nepakankamas ir kad, priėmusi Įstatymo Nr. CC 3 straipsnio 2–5 dalis, Vengrija neįvykdė įsipareigojimų pagal Direktyvos 2006/123 15 ir 16 straipsnius ir SESV 49 ir 56 straipsnius, Komisija 2013 m. lapkričio 21 d. pateikė šiai valstybei narei oficialų pranešimą.

19 2014 m. sausio 22 d. raštu Vengrija atsakė į šį oficialų pranešimą. Ji nurodė, pirma, kad valstybės narės turi didelę diskreciją apibrėžti BEIP ir Komisija gali tai kvestionuoti tik jeigu yra padaroma akivaizdi klaida. Nacionalinė mokėjimo mobiliuoju telefonu sistema yra BEIP, nes, palyginti su įprasta ekonomine veikla, ji turi tam tikrų specifinių savybių ir yra prieinama visiems, o jeigu ši paslauga būtų teikiama tik rinkos sąlygomis, ji nebūtų teikiama tinkamai. Antra, dėl standartizavimo, kuris leidžia užtikrinti vienodinimą, individualizavimą ir sąveiką, Vengrija įvykdo mokėjimo mobiliuoju telefonu sistemų srityje taikomus reikalavimus, kuriuos, be kita ko, Komisija yra apibrėžusi savo žaliojoje knygoje „Integruotos Europos mokėjimų kortele, internetu ir mobiliuoju telefonu rinkos kūrimas“ (COM(2011) 941 *final*). Trečia, ši valstybė narė nusprendė neatverti šios platformos siūlomų paslaugų konkurencijai siekdama bendrojo intereso, o ne dėl ekonominių priežasčių. Mokėjimas mobiliuoju telefonu už stovėjimo vietą yra vienintelis mokėjimo būdas, leidžiantis apskaičiuoti mokestį, atitinkantį faktinį stovėjimo laiką. Ketvirta, anksčiau šią paslaugą teikę privatūs paslaugų teikėjai nepatyrė jokių nuostolių, kuriuos ši valstybė narė turėtų kompensuoti, nes jie galėjo toliau naudotis sukurta platforma ir infrastruktūra kaip perpardavėjai. Penkta, klientams vienoda ir garantuota paslauga gali būti siūloma tik naudojant centrinę, nacionalinę ir išimtine teise grindžiamą platformą. Šešta, Vengrijos teigimu, nagrinėjama nacionalinė mokėjimo mobiliuoju telefonu sistema veikia kaip monopolinė sistema, teikianti paslaugas. Pagal Direktyvos 2006/123 1 straipsnio 3 dalį toks monopolis nepatenka į šios direktyvos taikymo sritį.

20 2014 m. liepos 11 d. Komisija pateikė pagrįstą nuomonę, kurioje laikėsi tos pačios pozicijos kaip ir oficialiame pranešime. Vengrija atsakė į šią pagrįstą nuomonę 2014 m. rugsėjo 19 d. raštu, jame iš esmės pakartojo 2014 m. sausio 22 d. rašte pateiktas pastabas.

21 Kadangi Komisijos netenkino Vengrijos valdžios institucijų atsakymas, ji nusprendė pareikšti šį ieškinį.

III. Dėl ieškinio

A. Pirminės pastabos

22 Visų pirma reikia pažymėti, kad nuo 2014 m. liepos 1 d. *Nemzeti Mobilfizetési Zrt.*, kurios visos akcijos priklauso *Magyar Fejlesztési Bank* ir per šį banką – Vengrijos valstybei, užtikrina nagrinėjamos nacionalinės mokėjimo mobiliuoju telefonu sistemos, kurios naudojimas viešojo stovėjimo, kelių tinklo suteikimo naudotis eismo tikslais, valstybės įmonės vykdomo keleivių vežimo ir kitų valstybinio subjekto siūlomų paslaugų atveju yra privalomas, eksploatavimą.

23 Komisijos teigimu, Įstatymu Nr. CC sukurtas nacionalinis mokėjimo mobiliuoju telefonu paslaugų monopolis, nes *Nemzeti Mobilfizetési Zrt*. suteikta išimtinė teisė sudaryti sutartis su automobilių aikštelių eksploatuotojais ir pardavinėti teisę naudotis keliais. Iš to atsiranda kliūtis patekti į didmeninę mokėjimo mobiliuoju telefonu rinką, kuri anksčiau buvo atverta konkurencijai.

24 Savo ieškinyje Komisija kaip pagrindinį argumentą nurodo tai, kad dėl šio ribojamojo poveikio Įstatymu Nr. CC ir Vyriausybės dekretu Nr. 356/2012, nustatančiais nacionalinę mokėjimo mobiliuoju telefonu sistemą, buvo pažeisti Direktyvos 2006/123 15 straipsnio 2 dalies d punktas ir 16 straipsnio 1 dalis. Subsidiariai ji teigia, kad šiais teisės aktais pažeidžiami SESV 49 ir 56 straipsniai.

B. Dėl taikytinų nuostatų

1. Šalių argumentai

25 Dėl Direktyvos 2006/123 taikymo Komisija atmeta Vengrijos poziciją per ikiteisminę procedūrą, kad nagrinėjama nacionalinė mokėjimo mobiliuoju telefonu sistema tapo BEIP, kuri nepatenka į šios direktyvos taikymo sritį, remiantis jos 1 straipsnio 2 ir 3 dalimis.

26 Pirma, pagal Direktyvos 2006/123 1 straipsnio 2 ir 3 dalis, siejamas su jos 8 konstatuojamąja dalimi, ši direktyva netaikoma tik jau esamoms BEIP ir monopoliams. Įstatymu Nr. CC išimtinė teisė *Nemzeti Mobilfizetési Zrt*. suteikta tik įsigaliojus minėtai direktyvai.

27 Antra, Komisija nepritaria Vengrijos nuomonei, kad aptariama paslauga gali būti laikoma BEIP. Vis dėlto, net jei ši paslauga galėtų būti laikoma tokia, Direktyva 2006/123 būtų taikoma, kaip patvirtina tai, kad joje numatyta daug garantijų ir išimčių BEIP, kuri patenka į jos taikymo sritį. Taigi, Komisijos teigimu, šios direktyvos 16 straipsnis, remiantis minėtos direktyvos 17 straipsnio 1 punktu, netaikomas kitoje valstybėje narėje teikiamoms BEIP. Todėl, jei būtų nustatyta, kad paslauga, kaip antai nagrinėjama, yra BEIP, Direktyvos 2006/123 15 straipsnio 2 dalies d punktas, kaip ir SESV 49 ir 56 straipsniai, jai būtų taikomi.

28 Trečia, Komisija teigia, kad pagal Direktyvos 2006/123 2 straipsnio a ir i punktus ji netaikoma „neekonominio pobūdžio bendrų interesų paslaugoms“ ir „veiklai, susijusiai su viešosios valdžios funkcijų vykdymu“. Vis dėlto, Vengrija neneigė, kad nagrinėjama paslauga yra ekonominio pobūdžio veikla, ir nemanė, kad tai yra veikla, susijusi su viešosios valdžios funkcijų vykdymu.

29 Ketvirta, Komisija, remdamasi Teisingumo Teismo jurisprudencija, tvirtina, kad, net jeigu aptariama paslauga dėl kokių nors priežasčių turėtų nepatekti į Direktyvos 2006/123 taikymo sritį, vis dėlto nagrinėjamais teisės aktais turi būti laikomasi SESV 49 ir 56 straipsnių.

30 Vengrija teigia, kad šioje byloje netaikoma nei Direktyva 2006/123, nei SESV 49 ir 56 straipsniai.

31 Iš tiesų, pirma, nagrinėjamos nacionalinės mokėjimo mobiliuoju telefonu sistemos eksploatavimas yra BEIP. Šiuo klausimu Vengrija nurodo, kad pagal SESV 106 straipsnio 2 dalį, Protokolo Nr. 26 dėl bendrus interesus tenkinančių paslaugų 1 straipsnį ir Direktyvos 2006/123 1 straipsnio 3 dalį veiklos, kuri laikoma BEIP, apibrėžimas priskirtinas valstybių narių kompetencijai. Be to, Vengrija, remdamasi tam tikrais Komisijos pranešimais valstybės pagalbos srityje, primena, kad tam, kad būtų BEIP, reikia patenkinti tris sąlygas, t. y. paslauga turi turėti specifinių savybių, palyginti su kita ekonomine veikla, kurios leistų ją pripažinti BEIP, ji turi būti prieinama visiems ir ši paslauga negali būti tinkamai teikiama vien rinkos sąlygomis.

32 Visų pirma Komisija neginčija, kad antroji sąlyga yra įvykdyta.

33 Dėl pirmosios sąlygos Vengrija nurodo, kad mokėjimo mobiliuoju telefonu paslaugos yra susietos su viešųjų paslaugų, kurias teikiant valstybė turi užtikrinti, kad naudotojai galėtų jas gauti vienodai, patogiai, nedelsiant ir nebrangiai, naudojimu, nepriklausomai nuo jų naudojimo vietos. Taigi Vengrija nacionalinę mokėjimo mobiliuoju telefonu sistemą sukūrė dėl bendrojo intereso priežasčių, o ne atsižvelgdama į ekonominius motyvus.

34 Vengrija taip pat tvirtina, kad stovėjimo mokesčių mokėjimas mobiliuoju telefonu neturėtų būti laikomas „patogumo“ paslauga, kaip teigia Komisija. Priešingai, tai vienintelė galimybė, kuria atsižvelgiama į naudotojų interesus, nes šis mokėjimo būdas leidžia apskaičiuoti mokesčio sumą, atitinkančią faktinę stovėjimo trukmę. Bet kuriuo atveju iš 2008 m. vasario 12 d. Sprendimo *BUPA ir kt. / Komisija* (T-289/03, EU:T:2008:29, 188 punktas) matyti, kad „prabangos“ paslaugos gali būti laikomos BEIP.

35 Galiausiai dėl trečiosios sąlygos Vengrija tvirtina, kad ankstesnė sistema neleido rinkai tinkamai veikti vartotojų ir perpardavėjų atžvilgiu, – nesvarbu, ar tai būtų susiję su rinkos sąlygomis, ar su geografine aprėptimi. Ši valstybė narė nurodo, be kita ko, kad prieš įdiegiant nagrinėjamą nacionalinę mokėjimo mobiliuoju telefonu sistemą, 23 stovėjimo aikštelių eksploatuotojai neteikė mokėjimo mobiliuoju telefonu paslaugų, todėl Komisijos teiginys, kad didžiausio rinkos subjekto *EME Zrt*. 2012 m. veikla susijusi su 90 % viešųjų stovėjimo aikštelių, yra netikslus.

36 Nacionalinė mokėjimo mobiliuoju telefonu sistema skirta ankstesnio rinkos veikimo trūkumams ištaisyti. Jos tikslas, pirma, apimti visą nacionalinę teritoriją ir, antra, kad Vengrijos valstybė techninę platformą valdytų kuo optimaliau išlaidų prasme ir kuo vienodžiau. Geras vientisos ir sąveikios sistemos veikimas reikalauja taikyti vieną platformą, kurios sukūrimas galimas tik centralizuotai, nes ūkio subjektai negali taikyti tokios platformos ir nėra tuo suinteresuoti.

37 Antra, dėl Direktyvos 2006/123 taikymo BEIP Vengrija teigia, kad šioje direktyvoje tik numatyta, kad ji neįpareigoja valstybių narių liberalizuoti BEIP. Joje nenumatyta, kad ji neįpareigoja valstybių narių liberalizuoti „esamas“ BEIP. Dėl šiuo klausimu Komisijos nurodytų argumentų netektų prasmės valstybių narių teisė sukurti BEIP.

38 Todėl Vengrija laikosi savo pozicijos, pagal kurią, remiantis šios direktyvos 1 straipsnio 2 dalimi, šioje byloje nagrinėjamos paslaugos nepatenka į jos taikymo sritį. Kita priežastis, dėl kurios minėta direktyva nėra taikytina, yra ta, kad pagal jos 1 straipsnio 3 dalį joje nereglamentuojamas paslaugų monopolijos panaikinimas.

39 Bet kuriuo atveju, net jei Direktyva 2006/123 būtų taikoma, jei nagrinėjama nacionalinė mokėjimo mobiliuoju telefonu sistema būtų BEIP, remiantis šios direktyvos 15 straipsnio 4 dalimi nereikėtų atsižvelgti į Komisijos nurodytą jos 15 straipsnio 2 dalies d punktą, nes jį taikant nebūtų įgyvendintas šiai nacionalinei sistemai patikėtas uždavinys.

2. Teisingumo Teismo vertinimas

40 Kadangi Komisijos ieškinio pagrindinis reikalavimas grindžiamas Direktyvos 2006/123 nuostatų, susijusių su įsisteigimo laisve ir laisvu paslaugų teikimu, pažeidimu, visų pirma reikia atsakyti į Vengrijos argumentą, kad ši direktyva, remiantis jos 1 straipsnio 2 ir 3 dalimis, netaikoma šiuo atveju, o paskui įvertinti, ar jos 15 ir 16 straipsniai taikytini nagrinėjamai mokėjimo mobiliuoju telefonu paslaugai.

a) Dėl Direktyvos 2006/123 taikymo

41 Pagal Direktyvos 2006/123 1 straipsnio 2 dalį joje nereglamentuojamas nei BEIP, kurias leidžiama teikti viešiesiems ar privatiems subjektams, liberalizavimas, nei paslaugas teikiančių viešųjų subjektų privatizavimas. Be to, iš minėtos direktyvos 1 straipsnio 3 dalies taip pat matyti, kad ja nereglamentuojamas nei paslaugas teikiančių monopolijų panaikinimas, nei valstybių narių teikiama pagalba, kuriai taikomos Sąjungos konkurencijos taisyklės.

42 Šiuo klausimu Direktyvos 2006/123 8 konstatuojamoje dalyje nurodyta, kad šios direktyvos nuostatos turėtų būti taikomos tik tais atvejais, kai aptariama veikla yra vykdoma atviros konkurencijos sąlygomis, kad šios nuostatos neįpareigotų valstybių narių liberalizuoti BEIP ar privatizuoti viešuosius subjektus, teikiančius tokias paslaugas arba panaikinti esamas kitų veiklos rūšių arba tam tikrų paskirstymo paslaugų monopolijas.

43 Iš to matyti, kaip tvirtina Komisija, kad Direktyvos 2006/123 1 straipsnio 2 ir 3 dalyse numatyta šios direktyvos taikymo sričiai nepriskirti tik BEIP, kurias leidžiama teikti viešiesiems ar privatiems subjektams, ar monopolijų, kurios, priešingai, nei nurodyta Įstatyme Nr. CC ir Vyriausybės dekrete Nr. 356/2012, egzistavo minėtos direktyvos įsigaliojimo dieną.

44 Be to, nors iš tiesų pagal tos pačios direktyvos 2 straipsnio 2 dalies a ir i punktus ji netaikoma neekonominio pobūdžio bendrų interesų paslaugoms ir veiklai, susijusiai su viešosios valdžios funkcijų vykdymu, neginčijama, kad nagrinėjamos paslaugos nepriskirtinos nė vienai iš šių kategorijų.

45 Todėl reikia atmesti Vengrijos argumentus, grindžiamus tuo, kad Įstatymui Nr. CC ir Vyriausybės dekretui Nr. 356/2012 netaikoma Direktyva 2006/123, remiantis jos 1 straipsnio 2 ir 3 dalimis.

b) Dėl Direktyvos 2006/123 15 ir 16 straipsnių taikymo

46 Kadangi Komisija prašo Teisingumo Teismo pripažinti, kad Įstatyme Nr. CC ir Vyriausybės dekrete Nr. 356/2012 reglamentuojama nacionalinė mokėjimo mobiliuoju telefonu sistema pažeidžia Direktyvos 2006/123 15 straipsnio 2 dalies d punktą ir 16 straipsnio 1 dalį, būtina nustatyti, ar, kaip teigia Vengrija, nagrinėjama mokėjimo mobiliuoju telefonu sistema gali būti laikoma BEIP.

47 Iš tiesų, kaip nurodė generalinis advokatas savo išvados 56 punkte, Direktyvoje 2006/123 yra specialių nuostatų dėl šių nuostatų taikymo BEIP, t. y. pirma, jos 15 straipsnio 4 dalis ir, antra, jos 17 straipsnis.

48 Pagal Protokolo Nr. 26 dėl bendrus interesus tenkinančių paslaugų 1 straipsnį valstybės narės turi plačią diskreciją teikiant, pavedant teikti ar organizuojant kuo labiau vartotojų poreikius atitinkančias BEIP.

49 Valstybės narės turi teisę, laikydamosi Sąjungos teisės, nustatyti BEIP apimtį ir teikimo organizavimą, be kita ko, atsižvelgdamos į savo nacionalinės politikos tikslus. Šiuo klausimu valstybės narės turi plačią diskreciją, ją Komisija gali ginčyti tik tuo atveju, jeigu buvo padaryta akivaizdi klaida (2017 m. gruodžio 20 d. Sprendimo *Comunidad Autónoma del País Vasco ir kt. / Komisija*, C-66/16 P–C-69/16 P, EU:C:2017:999, 69 ir 70 punktai).

50 Konkrečiai kalbant, kiek tai susiję su Direktyva 2006/123, šią diskreciją patvirtino Sąjungos teisės aktų leidėjas šios direktyvos 1 straipsnio 3 dalies antroje pastraipoje, kurioje skelbiama, kad minėta direktyva neturi įtakos valstybių narių teisei vadovaujantis Sąjungos teisės nuostatomis apibrėžti, ką jos laiko BEIP, kaip šias paslaugas reikėtų organizuoti ir finansuoti, laikantis valstybės pagalbos teikimo taisyklių, ir kokie tikslūs įsipareigojimai joms taikomi.

51 Pagal Teisingumo Teismo jurisprudenciją paslauga gali būti bendrų ekonominių interesų paslauga, jei šie interesai turi specifinių savybių, palyginti su kitokios ekonominės veiklos interesais (šiuo klausimu žr. 1991 m. gruodžio 10 d. Sprendimo *Merci convenzionali porto di Genova*, C-179/90, EU:C:1991:464, 27 punktą; 1998 m. birželio 18 d. Sprendimo *Corsica Ferries France*, C-266/96, EU:C:1998:306, 45 punktą; 2000 m. gegužės 23 d. Sprendimo *Sydhavnens Sten & Grus*, C-209/98, EU:C:2000:279, 75 punktą ir 2011 m. kovo 3 d. Sprendimo *AG2R Prévoyance*, C-437/09, EU:C:2011:112, 71 ir 72 punktus).

52 Be to, Direktyvos 2006/123 70 konstatuojamoje dalyje nurodyta, kad tam, kad paslauga galėtų būti laikoma BEIP, ji turi būti teikiama vykdant specialią, su visuomenės interesais susijusią užduotį, kurią atlikti teikėjui pavedė atitinkama valstybė narė.

53 Šiuo klausimu Komisija teigia, kad Vengrija padarė akivaizdžią vertinimo klaidą, kai nagrinėjamą mokėjimo mobiliuoju telefonu paslaugą kvalifikavo kaip BEIP. Vis dėlto reikia konstatuoti, kad aplinkybių, kuriomis remiasi ši institucija, nepakanka, kad toks kvalifikavimas nebūtų tikėtinas.

54 Reikia pažymėti, kad Komisija iš esmės teigia, jog, prieš sukuriant nacionalinį mokėjimo mobiliuoju telefonu monopolį, šias paslaugas jau teikė rinkoje veikiantys subjektai. Ji mano, kad ši rinka veikė gerai, tačiau pripažįsta, kad yra tam tikrų problemų, be kita ko, susijusių su standartizuotos vientisos ir sąveikios platformos nebuvimu.

55 Vien aplinkybės, kad paslaugą, kurią valstybė narė laiko BEIP, jau teikė aptariamoje rinkoje veikiantys subjektai, nepakanka norint įrodyti, kad taip kvalifikuojant buvo padaryta akivaizdi vertinimo klaida.

56 Iš tiesų, kaip pažymi pati Komisija, remdamasi Komisijos komunikato dėl Europos Sąjungos valstybės pagalbos taisyklių taikymo kompensacijai už visuotinės ekonominės svarbos paslaugų teikimą (OL C 8, 2012, p. 4) 48 punktu, tai, kad paslauga jau teikiama rinkoje, tačiau nepatenkinamomis ir su atitinkamos valstybės narės apibrėžtu bendruoju interesu nesuderinamomis sąlygomis, gali pateisinti šios paslaugos kvalifikavimą kaip BEIP.

57 Taip yra, be kita ko, tuomet, kai ši valstybė narė, laikydamasi savo diskrecijos, mano, kad rinka neleidžia pasiekti jos apibrėžtų paslaugos tęstinumo ir prieigos prie jos tikslų.

58 Šiuo atveju Vengrija tvirtina, kad nagrinėjama nacionalinė mokėjimo mobiliuoju telefonu sistema, kurią ji laiko BEIP, siekiama kompensuoti rinkos negalėjimą užtikrinti šios paslaugos teikimo visoje nacionalinėje teritorijoje visiems minėtos paslaugos naudotojams vienodomis sąlygomis. Mokėjimo mobiliuoju telefonu paslauga, kuria apimama visa nacionalinė teritorija, siekiama, kad ji būtų prieinama visai Vengrijos visuomenei, nepaisant pelningumo, susijusio su regionu, kuriam ji teikiama. Be to, šia sistema siekiama užtikrinti mokėjimą mobiliuoju telefonu už bendrų ekonominių interesų paslaugas, kaip antai viešą automobilių statymą ir asmenų vežimą viešuoju transportu, ir todėl ji prisideda prie bendrų ekonominių interesų patenkinimo.

59 Šiuo klausimu reikia konstatuoti, kad Komisija tik tvirtina, jog, priešingai, nei teigia Vengrija, ši rinka veikė tinkamai ir veikiausiai vystytųsi, tačiau nenurodo jokių jos teiginius pagrindžiančių aplinkybių.

60 Kaip matyti, Komisija nenurodė jokių aplinkybių, galinčių įrodyti, kad minėta valstybė narė padarė akivaizdžią vertinimo klaidą, kai minėtą mokėjimo mobiliuoju telefonu paslaugą kvalifikavo kaip BEIP.

61 Todėl, siekiant šiuo atveju taikyti Direktyvos 2006/123 nuostatas, reikia konstatuoti: pirma, kalbant apie įsisteigimo laisvę, nagrinėjamų Vengrijos teisės aktų atitiktis Direktyvai 2006/123 turi būti vertinama atsižvelgiant į šios direktyvos 15 straipsnio 4 dalį.

62 Šiuo klausimu vis dėlto reikia nurodyti, kad, priešingai, nei tvirtina Vengrija, šia nuostata BEIP automatiškai nepašalinama iš Direktyvos 2006/123 15 straipsnio taikymo srities. Iš tiesų šio 15 straipsnio 4 dalyje numatyta, kad minėto straipsnio 1, 2 ir 3 dalys taikomos BEIP srities teisės aktams tik tais atvejais, jei šių dalių taikymas teisiškai ir faktiškai netrukdo atlikti su tomis paslaugomis susijusių užduočių.

63 Antra, dėl laisvo paslaugų teikimo reikia pažymėti, kad pagal Direktyvos 2006/123 17 straipsnio 1 punktą šios direktyvos 16 straipsnis netaikomas kitoje valstybėje narėje teikiamoms bendrų ekonominių interesų paslaugoms. Todėl, kaip to subsidiariai prašo Komisija, nagrinėjamus Vengrijos teisės aktus reikia išnagrinėti atsižvelgiant į SESV 56 straipsnį.

3. Dėl nurodytų kaltinimų

a) Šalių argumentai

64 Komisija mano, kad Įstatymu Nr. CC ir Vyriausybės dekretu Nr. 356/2012 nustačius ir palikus galioti nagrinėjamą nacionalinę mokėjimo mobiliuoju telefonu sistemą buvo pažeistas Direktyvos 2006/123 15 straipsnio 2 dalies d punktas ir SESV 56 straipsnis.

65 Visų pirma dėl Įstatymo Nr. CC ir Vyriausybės dekreto Nr. 356/2012 ribojamojo poveikio Komisija mano, kad eksploatuojant šią nacionalinę mokėjimo mobiliuoju telefonu sistemą buvo sukurtas valstybės monopolis, dėl kurio kiti mokėjimo mobiliuoju telefonu ir mobiliojo ryšio paslaugų teikėjai neteko galimybės vykdyti savo veiklą atitinkamoje rinkoje. Todėl nustačius šią sistemą buvo sukurtos kliūtys patekti į didmeninę mokėjimo mobiliuoju telefonu rinką, nepriklausomai nuo paslaugos teikimo tvarkos.

66 Antra, Komisija pripažįsta, kad kai kurios Vengrijos per ikiteisminę procedūrą nurodytos aplinkybės siekiant pateisinti minėtą nacionalinę mokėjimo mobiliuoju telefonu sistemą, visų pirma vartotojų ir paslaugų gavėjų apsauga, taip pat prekybos sandorių sąžiningumas ir kova su sukčiavimu, gali būti laikomos privalomaisiais bendrojo intereso pagrindais. Vis dėlto Komisija mano, kad šie pagrindai negali pateisinti Įstatymu Nr. CC nustatytų apribojimų, nes jie neatitinka būtinumo ir proporcingumo reikalavimų.

67 Trečia, dėl būtinumo ir proporcingumo Komisija tvirtina, kad Vengrijos valstybės įsikišimas nebuvo būtinas. Iš tiesų, rinkos ankstesnio veikimo nepatenkinamas pobūdis tiek viešojo automobilių statymo, tiek kelių tinklo suteikimo eismui srityje nebuvo įrodytas. Nors Komisija neneigia, kad standartizacija gali turėti tam tikros naudos plečiant mokėjimo mobiliuoju telefonu paslaugas, ji vis dėlto teigia, kad valstybės monopolio sukūrimas nėra nei vienintelis, nei geriausias būdas pasiekti šį tikslą.

68 Be to, Komisija mano, kad Vengrijos valstybės įsikišimas yra neproporcingas. Iš tiesų kitos mažiau ribojančios priemonės galėjo išspręsti Vengrijos valdžios institucijų nurodytas problemas, susijusias su rinkos veikimu. Todėl, be kita ko, standartizacija ir sąveikumas galėjo būti pasiekti leidžiant teisės aktus, išsaugant esamą rinkos struktūrą. Be to, galėjo būti sukurtas naujas valstybei priklausantis subjektas, neturintis išimtinių teisių. Taip pat buvo galima įdiegti koncesijų sistemą, skirtą nagrinėjamai nacionalinei mokėjimo mobiliuoju telefonu sistemai eksploatuoti, arba sukurti tik ribotos trukmės monopolį.

69 Vengrija tvirtina, kad pagal SESV 106 straipsnio 2 dalį SESV 49 ir 56 straipsniai netaikytini. Be to, aptariama mokėjimo mobiliuoju telefonu sistema yra valstybės monopolis, kurį nagrinėti reikia atsižvelgiant į SESV 37 straipsnį, bet ne į kitas SESV nuostatas. Tuo atveju, jei Teisingumo Teismas vis dėlto manytų, kad SESV 49 ir 56 straipsniai yra taikomi, Vengrija tvirtina, kad šios nuostatos nebuvo pažeistos.

70 Iš tiesų, pirma, taisyklės, susijusios su nacionaline mokėjimo mobiliuoju telefonu sistema, nėra diskriminacinės, nes Įstatyme Nr. CC ir Vyriausybės dekrete Nr. 356/2012 nustatytos vienodos taisyklės visiems paslaugų teikėjams, kurių padėtis panaši. Šiuo klausimu Vengrija nurodo, kad galima remtis diskriminacijos buvimu, tik jei įmonėms taikomas skirtingas reglamentavimas, priklausomai nuo jų kilmės vietos ar įsisteigimo vietos arba nuo jų nacionalinės ar užsienio kilmės.

71 Antra, Vengrijos nurodyti motyvai, kaip nagrinėjamos nacionalinės mokėjimo mobiliuoju telefonu sistemos tikslas ir pateisinimas, be kita ko, vartotojų apsauga ir prekybos sandorių sąžiningumas ar kova su sukčiavimu, Teisingumo Teismo jurisprudencijoje buvo pripažinti kaip privalomi bendrojo intereso pagrindai.

72 Trečia, minėtos nacionalinės mokėjimo mobiliuoju telefonu sistemos įdiegimas ir išlaikymas buvo būtini ir atitinka proporcingumo principą.

73 Visų pirma Vengrija tvirtina, kad iki 2014 m. liepos 1 d. aptariama rinka neveikė tinkamai. Ji apėmė ne visą nacionalinę teritoriją ir joje nebuvo nei sąveikumo, nei eksploatavimo platformos forma. Todėl rinką sudarė suskaidytos ir uždaros sistemos.

74 Be to, Vengrijos teigimu, šios nacionalinės mokėjimo mobiliuoju telefonu sistemos įgyvendinimas skatina konkurenciją ir leidžia tinkamai teikti paslaugas.

75 Galiausiai Vengrija atmeta Komisijos argumentą, kad suskaidytos sistemos, kurios buvo anksčiau, galėjo būti integruotos taikant teisės aktuose nustatytus bendradarbiavimo ar konkurencijos rinkoje įpareigojimus, ir pažymi, kad šios prielaidos nepatvirtina joks tarptautinis pavyzdys. Bet kuriuo atveju ši valstybė narė pažymi, kad, kadangi nagrinėjama paslauga priskirtina vietinėms institucijoms, reikėjo remtis viešųjų pirkimų procedūra. Tai lėmė, pirma, tai, kad mokėjimo mobiliuoju telefonu už stovėjimą sistema buvo taikoma tik vietose, kuriose paslaugos teikėjas gali gauti daug pajamų, todėl nebuvo užtikrintas visos nacionalinės teritorijos apėmimas, ir, antra, tai, kad skirtingi paslaugų teikėjai sudarė sutartis su skirtingais vietos valdžios subjektais, lėmė visišką sąveikumo nebuvimą.

b) Teisingumo Teismo vertinimas

1) Dėl kaltinimo, grindžiamo Direktyvos 2006/123 15 straipsnio 2 dalies d punkto pažeidimu

76 Reikia priminti, kad, kaip nustatyta Direktyvos 2006/123 15 straipsnio 1 dalies pirmame sakinyje, valstybės narės turi išnagrinėti, ar jų teisės sistemoje numatytas vienas ar keli reikalavimai, nustatyti šios direktyvos 15 straipsnio 2 dalyje, ir, jei taip, užtikrinti, kad jie atitiktų nediskriminavimo, būtinybės ir proporcingumo sąlygas, nustatytas minėtos direktyvos 15 straipsnio 3 dalyje. Pagal tos pačios direktyvos 15 straipsnio 1 dalies antrą sakinį valstybės narės turi taip pakeisti savo įstatymus ir kitus teisės aktus, kad jie atitiktų šias sąlygas (2018 m. sausio 30 d. Sprendimo *X ir Visser*, C-360/15 ir C-31/16, EU:C:2018:44, 129 punktas).

77 Visų pirma Direktyvos 2006/123 15 straipsnio 2 dalyje esanti sąvoka „reikalavimas“ pagal šios direktyvos 4 straipsnio 7 punktą turi būti suprantama kaip apimanti, be kita ko, „bet kokį įpareigojimą, draudimą, sąlygą ar apribojimą, numatytą valstybių narių įstatymuose ir kituose teisės aktuose“ (šiuo klausimu žr. 2018 m. sausio 30 d. Sprendimo *X ir Visser*, C-360/15 ir C-31/16, EU:C:2018:44, 119 punktą).

78 Tarp reikalavimų, kurie turi būti įvertinti, be kita ko, kaip matyti iš Direktyvos 2006/123 15 straipsnio 2 dalies d punkto, esama reikalavimų, pagal kuriuos prieiga prie aptariamos paslaugos teikimo veiklos suteikta tik specialiems paslaugų teikėjams dėl specifinio aptariamos veiklos pobūdžio ir kurie nėra nei susiję su sritimis, kurias apima Direktyva 2005/36, nei numatyti kituose Sąjungos priemonėse.

79 Šiuo atveju reikia konstatuoti, kad, kaip tvirtina Komisija, Įstatyme Nr. CC ir Vyriausybės dekrete Nr. 356/2012 reglamentuojama nacionalinė mokėjimo mobiliuoju telefonu sistema yra reikalavimas, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2006/123 15 straipsnio 2 dalies d punktą. Iš tiesų neginčijama, kad pagal šią sistemą prieiga prie mokėjimo mobiliuoju telefonu paslaugų teikimo veiklos suteikta tik *Nemzeti Mobilfizetési Zrt.*, nustatant monopolį šios valstybės įmonės naudai; šis monopolis nėra reikalavimas, susijęs su sritimis, kurias apima Direktyva 2005/36, ar kituose Sąjungos priemonėse numatytas reikalavimas.

80 Antra, dėl Direktyvos 2006/123 15 straipsnio 3 dalyje nurodytų kumuliacinių sąlygų reikia pažymėti, kad jos susijusios, pirma, su nediskriminaciniu aptariamų reikalavimų pobūdžiu – jie negali būti tiesiogiai ar netiesiogiai diskriminuojantys dėl pilietybės arba dėl bendrovės registruotos buveinės vietos, antra, su jų būtinumu, t. y. jos turi būti pateisinamos privalomais bendrojo intereso pagrindais, ir, trečia, jų proporcingumu, nes minėti reikalavimai turi būti tinkami užtikrinti siekiamo tikslo įgyvendinimą ir neviršyti to, kas būtina šiam tikslui pasiekti, o kitos mažiau ribojančios priemonės negali leisti pasiekti to paties rezultato.

81 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad šiuo atveju Įstatyme Nr. CC ir Vyriausybės dekrete Nr. 356/2012 nustatytas reikalavimas negali įvykdyti sąlygos, susijusios su mažiau ribojančių priemonių užsibrėžtam tikslui pasiekti nebuvimu.

82 Iš tiesų reikia pažymėti, kad Vengrija pripažino, jog buvo įsisteigimo laisvę mažiau ribojančių ir varžančių priemonių, nei numatyta Įstatyme Nr. CC ir Vyriausybės dekrete Nr. 356/2012, leidžiančių pasiekti Vengrijos vyriausybės nurodytus tikslus, kaip konkurencijai atvira procedūra grindžiama koncesijų sistema vietoj *Nemzeti Mobilfizetési Zrt.* suteikto monopolio.

83 Kadangi Direktyvos 2006/123 15 straipsnio 3 dalyje numatytos sąlygos yra kumuliacinės, šio konstatavimo pakanka, kad būtų nustatytas šios nuostatos nesilaikymas (šiuo klausimu žr. 2016 m. vasario 23 d. Sprendimo *Komisija / Vengrija*, C-179/14, EU:C:2016:108, 69 ir 90 punktus).

84 Trečia, reikia pažymėti, kad pagal Direktyvos 2006/123 15 straipsnio 4 dalį šio straipsnio 1, 2 ir 3 dalys taikomos BEIP srities teisės aktams tik tais atvejais, jei šių dalių taikymas teisiškai ir faktiškai netrukdo atlikti su tomis paslaugomis susijusių užduočių.

85 Todėl, atsižvelgiant į šias aplinkybes, minėtą 15 straipsnį reikia aiškinti taip, kad juo nedraudžiami nacionalinės teisės aktai, pagal kuriuos nustatomas reikalavimas, kaip tai suprantama pagal jo 2 dalies d punktą, jei jis yra būtinas aptariamų specialių viešųjų paslaugų užduotims vykdyti ekonominį gyvybingumą užtikrinančiomis sąlygomis (šiuo klausimu žr. 2011 m. kovo 3 d. Sprendimo *AG2R Prévoyance*, C-437/09, EU:C:2011:112, 76 punktą ir 2017 m. kovo 8 d. Sprendimo *Viasat Broadcasting UK / Komisija*, C-660/15 P, EU:C:2017:178, 29 punktą).

86 Šiuo klausimu, nors Vengrijos vyriausybė remiasi tuo, kad Įstatyme Nr. CC ir Vyriausybės dekrete Nr. 356/2012 reglamentuojama nacionalinė mokėjimo mobiliuoju telefonu paslauga yra BEIP, ši vyriausybė nenurodė priežasčių, dėl kurių ji mano, kad specialių uždavinių vykdymas teikiant šią paslaugą reikalauja sukurti monopolį, suteikiant jo išimtines teises *Nemzeti Mobilfizetési Zrt.*, nors ji pripažino, kad egzistavo mažiau ribojančių priemonių nei šio monopolio sukūrimas, kurios galėtų padėti įgyvendinti šiuos uždavinius, dėl to netgi nedidelė Teisingumo Teismo kontrolė yra neįmanoma.

87 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia pripažinti, kad Direktyvos 2006/123 15 straipsnio 2 dalies d punkto pažeidimu grindžiamam kaltinimui turi būti pritarta. Todėl nereikia nagrinėti kaltinimo, grindžiamo SESV 49 straipsnio pažeidimu.

2) Dėl kaltinimo, grindžiamo SESV 56 straipsnio pažeidimu

88 Visų pirma iš suformuotos jurisprudencijos išplaukia, kad nacionalinės teisės aktais, kaip antai Įstatymu Nr. CC ir Vyriausybės dekretu Nr. 356/2012, pagal kuriuos ekonominei veiklai taikoma išimtinė tvarka vieno viešojo ar privataus ūkio subjekto naudai, yra ribojama laisvė teikti paslaugas (šiuo klausimu žr. 2016 m. vasario 23 d. Sprendimo *Komisija / Vengrija*, C-179/14, EU:C:2016:108, 164 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

89 Toks apribojimas negali būti pateisinamas, nebent jis atitinka privalomuosius bendrojo intereso pagrindus, yra tinkamas garantuoti, kad bus įgyvendintas juo siekiamas bendrojo intereso tikslas, ir neviršija to, kas būtina tam tikslui pasiekti (šiuo klausimu žr. 2016 m. vasario 23 d. Sprendimo *Komisija / Vengrija*, C-179/14, EU:C:2016:108, 166 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

90 Šiuo atveju, nesant būtinybės nuspręsti dėl Vengrijos vyriausybės nurodytų motyvų, siekiant pateisinti laisvo paslaugų teikimo apribojimą, išplaukiantį iš monopolio suteikimo *Nemzeti Mobilfizetési Zrt.*, reikia konstatuoti, kad dėl šio sprendimo 82 punkte nurodytų motyvų aptariama priemonė bet kuriuo atveju yra neproporcinga, nes akivaizdu, kad buvo laisvą paslaugų teikimą mažiau ribojančių ir varžančių priemonių, nei įtvirtintos Įstatyme Nr. CC ir Vyriausybės dekrete Nr. 356/2012, leidžiančių pasiekti užsibrėžtus tikslus.

91 Dėl Vengrijos argumento, kad pagal SESV 106 straipsnio 2 dalį nagrinėjamos mokėjimo mobiliuoju telefonu sistemos įtvirtinimui netaikomas SESV 56 straipsnis, motyvuojant tuo, kad ši sistema yra BEIP, reikia priminti, kad pagal SESV 106 straipsnio 2 dalį įmonėms, kurioms pavesta valdyti BEIP, taikomos Sutarčių nuostatos, visų pirma konkurencijos taisyklės, jei šių taisyklių taikymas netrukdo teisiškai ar faktiškai įgyvendinti jiems pavestą specialų uždavinį.

92 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad pagal Teisingumo Teismo jurisprudenciją valstybė narė, kuri remiasi SESV 106 straipsnio 2 dalimi, privalo įrodyti, kad yra visos sąlygos taikyti šią nuostatą (2010 m. balandžio 29 d. Sprendimo *Komisija / Vokietija*, C-160/08, EU:C:2010:230, 126 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

93 Kaip buvo nurodyta šio sprendimo 86 punkte, Vengrijos vyriausybė nenurodė priežasčių, dėl kurių ji mano, kad specialių uždavinių vykdymas teikiant šią paslaugą reikalauja sukurti monopolį, suteikiant jo išimtines teises *Nemzeti Mobilfizetési Zrt.*, nors ji pripažino, kad egzistavo mažiau ribojančių priemonių nei šio monopolio sukūrimas, kurios galėtų padėti įgyvendinti šiuos uždavinius.

94 Vadinasi, Vengrijos argumentą, grindžiamą SESV 106 straipsnio 2 dalimi, reikia atmesti.

95 Antra, dėl Vengrijos argumento, susijusio su SESV 37 straipsnio netaikymu šiuo atveju, pakanka priminti, kad šiame straipsnyje reglamentuojama prekyba prekėmis, todėl jis negali būti susijęs su paslaugų teikimo monopoliu, kuris neturi poveikio prekybai prekėmis tarp valstybių narių (šiuo klausimu žr. 1974 m. balandžio 30 d. Sprendimo *Sacchi*, 155/73, EU:C:1974:40, 10 punktą ir 1988 m. gegužės 4 d. Sprendimo *Bodson*, 30/87, EU:C:1988:225, 10 punktą).

96 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia pritarti kaltinimui, grindžiamam SESV 56 straipsnio pažeidimu.

97 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, reikia konstatuoti, kad nustatydama ir palikdama galioti nacionalinę mokėjimo mobiliuoju telefonu sistemą, reglamentuojamą Įstatyme Nr. CC ir Vyriausybės dekrete Nr. 356/2012, Vengrija neįvykdė įsipareigojimų pagal Direktyvos 2006/123 15 straipsnio 2 dalies d punktą ir SESV 56 straipsnį.

98 Likusi ieškinio dalis turi būti atmesta.

IV. Dėl bylinėjimosi išlaidų

99 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 138 straipsnio 3 dalį, jeigu kiekvienos šalies dalis reikalavimų patenkinama, o dalis atmetama, kiekviena šalis padengia savo bylinėjimosi išlaidas. Kadangi tiek Komisijos, tiek Vengrijos dalis reikalavimų buvo patenkinta, o dalis atmesta, reikia nuspręsti, kad kiekviena šalis padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (ketvirtoji kolegija) nusprendžia:

1. **Nustatydama ir palikdama galioti nacionalinę mokėjimo mobiliuoju telefonu sistemą, reglamentuojamą *nemzeti mobil fizetési rendszerről szóló 2011. évi CC. törvény* (2011 m. Įstatymas Nr. CC dėl nacionalinės mokėjimo mobiliuoju telefonu sistemos) ir *356/2012*. (*XII. 13*.) *Korm. rendelet a nemzeti mobil fizetési rendszerről szóló törvény végrehajtásáról* (Vyriausybės dekretas Nr. 356/2012 dėl Įstatymo dėl nacionalinės mokėjimo mobiliuoju telefonu sistemos įdiegimo), Vengrija neįvykdė įsipareigojimų pagal 2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2006/123/EB dėl paslaugų vidaus rinkoje 15 straipsnio 2 dalies d punktą ir SESV 56 straipsnį.**

2. **Atmesti likusią ieškinio dalį.**

3. **Europos Komisija ir Vengrija padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.